

ROGER KARLSSON

Denna intervju med Roger Karlsson är tidigare publicerad i studenttidningen *Emissionen* nummer 7–8/1998.

Du har varit med i gruppen Tuk Tuk Rally, som gav ut tre CD, och sedan har du givit ut en egen solo-CD. Hur skulle du beskriva din musik för någon som aldrig någonsin har hört dig?

Åh ... nu kommer vi till dilemmat man alltid får när någon frågar vad man spelar för musik. Jag tror att jag spelar ganska traditionell musik egentligen, men om det är något som sticker ut i det jag gör – vilket jag inte är säker på att det är – så är det nog att jag försöker få fram mycket energi i det, men sedan ... Jag tänker sällan när jag gör låtar, utan jag går hemma som i ett epilepsianfall eller någonting ... [skratt]. Om något av det kommer fram är det bra. Som sagt, jag försöker tänka så lite som möjligt när jag gör låtar.

Det senaste året [1997/98] har du gjort demoinspelningar av ett tjugotal låtar. Hur tycker du att du har utvecklats som låtskrivare de senaste åren?

Jag vet inte ... det är nog mera texter i så fall. Som sagt, låtar bara gör jag, det blir vad det blir. Texterna har jag nog försökt hitta någon kärna i vad jag egentligen vill berätta om och som jag vill uttrycka.

Berätta lite om ditt låtskrivande – bygger det på ”flit och rutin” eller på inspiration? Hur går det till, från det att du får en idé till att du har en färdigskriven låt?

Det beror lite på. När jag gjorde skivan [*Veckans Babe*] hade jag en extrem tidspress. Det blev bestämt att jag skulle få göra skivan ganska kort inpå att den skulle spelas in, plus att jag pluggade på Komvux, så det blev väldigt konstruerat och tvång och så där. Den här demon – det där du har hört, det jag skickade till dig – det är låtar som bara kommit liksom, på grund av att det funnits tid.

Vilka tre låtar tycker du är de bästa du skrivit och vad är det som är så bra med dem, tycker du?

Det måste nog bli någon från *Luftballong* i alla fall. Det känns som om det var där man lärde sig att göra låtarna på ett sätt som låg en naturligt. Kanske låten ”Luftballong” hör nog dit. Menar du låtmässigt totalt sett, både text och musik?

Ja, just det.

[funderar] ”Vaduvill” tycker jag är en ganska bra låt. Det var två låtar ... Jag gillar det du fick där [en 6-låtars-demo inspelad 1998]. Jag körde den på 44:an, ”En Gång Till” heter den. Den är lite kul textmässigt, den är inte så jävla deppig som det jag brukar göra.

Har du skrivit tre låtar som du inte tycker är så bra då?

O ja! [skratt] Nu börjar vi snacka ...! Nej, men det är mycket från *Eurodisco*-skivan med Tuk Tuk. Den var konstigt gjord, gjord under stress och på fel sätt och vi var inte riktigt tigha ihop där. Vi visste inte hur vi ville göra saker och ting. Jag kommer knappt ihåg vad jag gjorde för låtar, men det finns mycket skit på den! [skratt]

Dina texter ger oftast intryck av att vara väldigt personliga och självbiografiska. Är det inte utlämnande att framföra dem på scen inför ett antal främlingar?

Nja, fast där ligger nog lite charmen i att spela live, för jag är ganska blyg som person egentligen. Det har jag märkt när jag börjat plugga nu, jag tycker inte om nytt sällskap och så där. Men det blir något suggestivt när man spelar inför folk och man gör saker som är riktigt personliga och det blir lite läskigt. Men då blir man lite kaxig och växer samtidigt, man spelar någon roll.

Blir det en roll du spelar när du står på scenen?

Ja, det är det nog mycket. Det är ingen roll när man gör låtar och när man skriver dem, men visst fan spelar man teater och apar sig lite när man står på scen. Jag gör det i alla fall, jag vet inte hur det är för andra.

Men kanske är det så att du känner dig lite blyg, du får chansen där?

Jo, för det är många som känner mig som, speciellt i början när jag känner folk, då kanske de går och kollar på någon spelning och blir förvånade, ”det där var ju inte du!”. Fast jag vet inte vem som är mest jag, när jag står på scenen eller i andra situationer.

Vad tycker du om Tuk Tuk Rallys skivor idag, med några års perspektiv?

Jag är nog nöjd med det mesta utom *Eurodisco* som jag är nöjd med några låtar så där, absolut inte som helhet. I övrigt ... *Luftballong* är jag jättenöjd med, det var bra då liksom. Den kan jag lyssna fortfarande på utan att reagera negativt. Sedan gillar jag den här sista vi gjorde, *Då Å Nu*-skivan. Det blev en värdig avslutning på något sätt.

Var den tänkt som en avslutning eller hade ni tänkt fortsätta?

Nej, den var inte tänkt som det, men jag tror att det fanns undermedvetet hos alla. Vi kom inte så mycket längre.

Jag tänkte komma in på ämnet titlar. Tuk Tuk Rallys andra skiva hette *Eurodisco* och din solo-CD hette *Veckans Babe*. Vad ligger bakom de här titlarna?

Jag är fantastiskt dålig på att hitta på titlar! *Eurodisco* var nog bara något ordbajseri, vi kom inte på något. *Veckans Babe* var ... när vi spelade in skivan var det just när Expressen började med det här tredjesiduppslaget ”veckans babe”. Det var så jävla fånigt tyckte vi.

Då måste jag fråga ... vissa skivor som artister gör har en titel som inte har ett dugg med låtarna att göra, vissa har namnet på någon av låtarna, vissa följer någon sorts tema och temat beskrivs av titeln ...

Fast jag tyckte ändå att *Veckans Babe* går ihop lite med den skivan. Den skivans skrevs under en kort period och jag tyckte att den blev rätt bra. Det var rätt ärligt i alla fall och då kom den där titeln som en ”tvärtom”-titel liksom. Någonstans hänger det ihop tycker jag. *Eurodisco* hänger inte ett skit ihop med hur det låter.

Hur kommer det sig förresten att *Veckans Babe* blev en soloskiva och inte en Tuk Tuk-skiva?

Vi gav ju ut rätt mycket med Tuk Tuk, det kom singlar stup i kvarten och någon skiva så där varje år. Det blev nog någon mättnad där. I början, när vi gjorde *Luftballong*, då fanns det en nerv i det, alla tyckte att det var så jävla kul. Vi blev bortskämda på slutet tror jag. Sista singeln vi gjorde ... det blev en mättnad, vi var så nöjda på något sätt. Sedan snackade jag med Johan [Johansson] som spelar trummor [på *Veckans Babe*] och han var jättesugen på att göra någonting. Det föll sig naturligt. Skivbolaget tyckte att det lät kul, de hade pengar just då.

Din första solosingel hette *Dansar så dåligt*. Syftar personerna i texten på några verkliga förebilder?

Nej, det var en sån här text som det var svårt att hitta på en text till låten. Det är väl en lite allmängiltig text, jag tror de flesta har lite av de där sidorna i sig.

Sedan mot slutet av 1995 tog ni upp Tuk Tuk Rally igen. Var det svårt att gå tillbaka till att vara gruppledare efter att ha varit soloartist?

Ja, jag tror att det var svårt för bandet i alla fall. Leffe – trummisen – hade hoppat av och vi var så tigha kompisar i Tuk Tuk, ett kompisband så där, och när Leffe hoppade av blev det lite konstigt.

Ni ersatte aldrig honom, eller ...?

Jo, det gjorde vi, det var flera olika trummisar vi hade. Det var liksom ... skulle Tuk Tuk hålla på var det vi fem som varit med från start.

Sedan upplöste ni Tuk Tuk Rally hösten 1996. Kom det bara plötsligt att ”nu vill vi sluta” eller hade det växt fram?

Sista sommaren var det läge att sluta. Vi spelade på lite festivaler och det kändes inget fräscht.

Med Tuk Tuk Rally spelade ni på Visfestivalen i Västervik och på Hultsfredsfestivalen i Småland. Hur var de spelningarna?

De var bra båda två. Visfestivalen var första stora festivalen vi gjorde och det var jättenervöst. Det är en rätt präktig festival, det finns sådana traditioner där. De har hållit på i 20–30 år och så kommer vi och är tjänis med Lasse Berghagen och alla som springer runt där i logerna. Så det kändes som ”här kommer vi, lilla punkbandet”, det var jättenervöst. Ulla Skoog var konferencier. Hon kom fram och skulle snacka, hon var dyngrak. Det var verkligen coolt, vilket proffs det är. Sedan när hon gick upp på scenen då var hon jättebright. Det var en syn. Hultsfred var kaos, för då glömde vi hälften av utrustningen i replokalen, vilket vi inte märkte förrän vi skulle börja soundchecka. Så det blev jättekaos, folk fick löda om grejer åt oss och vi fick spela på reservgrejer. Det kanske var bra, för då släppte nervositeten.

Hur mycket folk var det på Hultsfred?

Det var jättemycket. Vi var på lilla dansscenen, den tar bara 700 pers men det var 2500 där. Det var jävligt kul. Jag vet inte om det var en så bra spelning, men det blev en väldigt bra stämning.

Du har även gjort spelningar på till exempel Kafé 44 med lite mindre publik. Är det svårare eller lättare?

Oo, jag var jättenervös när jag spelade där senast. Det är jättesvårt att spela när det är så lite folk.

Är det en besvikelse att man inte får mer folk?

Nu var det nog det. Det var synd, en månad innan körde vi på Tre Backar och då var det ganska mycket folk. Då hade man nog räknat med att det skulle vara det där också, fast det var en tisdag och så ... det är sånt man får ta.

Vad tycker du kännetecknar en bra spelning?

Jag tror det är när man liksom kan speeda sig själv. Man ska nog vara nervös inför en spelning egentligen. Man får en kick av den där nervositeten på något sätt, för det tror jag att publiken märker. Det blir en kommunikation mellan en själv och publiken som inträffar ibland, då och då. När vi körde i Uppsala [våren 1998] var det jättelite folk i början och sedan var det ganska mycket mot slutet. Då uppstod det någon sorts kemi i det tysta på något sätt. Jag vet inte vad det var, men den hade något extra.

Vilka är det som är musiker i ditt liveband nu?

Det är Tony Österman från Åka Bil på gitarr och så är det Kjelle Alinger [på klaviatur] som är med på skivan. Men han är inte med alltid, han spelar så mycket, men så ofta det går. Stipen på trummor och Åke Noring på bas. Han spelade med ett band som hette Rolands Gosskör förr. Och Calle från Tuk Tuk är med ibland.

Hur bestämmer man låtordningen, är det typ ”inte för många ballader” och så?

Ja, det är lite så. Samtidigt ... vi har snackat om att det är lite fånigt också. Man tror att om man kör en lugn låt måste man köra några snabba, för annars somnar publiken. Jag tror inte det är så viktigt. Det vore kul att göra en spelning någon gång och bara köra supersoft. Jag vet

inte ... man är nog lite konservativ där, man är uppväxt med punken och tror att det måste vara så mycket fart och action hela tiden.

Men Tuk Tuk Rally började som ett mer akustiskt band – var det någon sorts reaktion mot det här med snabbt tempo och det?

Det var ju på den där tiden när Traste Lindéns Kvintett och Perssons Pack och alla de där som man tyckte lät rätt ballt, att det inte måste vara ösigt hela tiden med distade gitarrer och sånt där. Så det var väl ett slags experiment, plus att det nog ligger lite i mitt sätt att göra låtar egentligen. Det är någon sorts visa i grunden. Det passar mig liksom.

Du har nu ett tjugotal nya låtar. Hur kommer du att välja sedan när du spelar in din nästa CD?

Det blir nog lätt att sälla ...

Jaså?

Nej, men jag har nya musiker nu och musiker har alltid så olika sätt att lira, vad som passar deras spelsätt och så. Det blir nog mycket att man kör det som funkar ihop. Men det är några av de där låtarna som känns självklara för mig.

Vilka förväntningar har du av ett skivbolag som du vill jobba ihop med?

Det som har varit fördelen med Beat Butchers är det att man fått frihet att göra vad man vill, det är jätte viktigt. Så det vill man ju ha någon som är lik det. Sedan att man inte blir jättelågt prioriterad. EMI till exempel har man hört skräckexempel om, de kan spela in en artist och sedan ligger skivan i träda i två år och sedan är det inget roligt att ge ut det. Att man får ge ut det rätt fort och att man får så mycket frihet som möjligt.

Stig Vig recenserade en gång en Dag Vag-skiva och gav den betyget fyra av fem med motivationen att om han gav den fem skulle han inte ha något att arbeta för i framtiden. Är det så för dig också, att målet är den perfekta skivan?

Nej, det är det nog inte. Men det är så att när man gör en ny skiva vill man att den ska vara bättre än den gamla. Ja, det är klart i och för sig, man vill vara nöjd med varje låt man gör, men varje skiva lever lite av sitt eget liv. Man sneglar nog mest mot vad man gjort och man vill göra efteråt. Det känns ofta i magen om man gjort en bra låt, som man själv tycker är bra.

Hur mycket betyder det vad närstående som familj och vänner tycker om din musik?

Det är viktigt. Om de backar upp en och tycker att det är bra, då tycker man att man kommit en bit på vägen. Morsan lyssnar jag mycket på, för det märks när hon inte tycker att det är bra, för då säger hon inget. När hon tycker att det är bra så säger hon det. Samtidigt ska inte morsan tycka att allt är bra, då är det för smörigt ...

Hur mycket betyder det vad fans tycker om låtar?

Sånt är skitviktigt.

Får du mycket respons från dina fans?

Ja, ganska. När man spelar är det mycket folk som kommer fram. Det är kul, jag tänker inte så att folk kommer och lyssnar på det jag gör. Jag gör det jag gör, sen tänker jag inte så mycket mer på det. Men sen kommer folk fram och ska snacka och kan låtar, det är ju skitkul. Med Tuk Tuk, när vi körde i Hultsfred, där kom alla från alla håll och kanter ute i landet och då kunde alla texterna och då var det jättekul.

Intervjuare: Stefan Warnqvist (stefanwarnqvist@yahoo.com) och Olof Lindqvist.